

מסמך 140

מסמך 140

הסמכתם של השנים-עשר

מעט לפני צוהרי יום ראשון, ב-12 בינואר, שנת 27 לספירה, קרא ישוע לשליחים על-מנת להסמיכם כמטיפים ציבוריים לבשורת המלכות. השנים-עשר ציפו לקריאה הממשמשת כמעט בכל יום; ולפיכך לא הרחיקו באותו בוקר מן החוף על-מנת לדוג. כמה מהם שהו בסמוך לחוף, שם הם תיקנו את רשתותיהם והתעסקו בצידו הדיג שלהם.

כאשר החל ישוע לרדת אל החוף על-מנת לקרוא לשליחים, הוא קרא ראשית לאנדראס ולפטרוס, אשר דגו בסמוך לחוף; לאחר מכן סימן ליעקב וליוחנן, אשר נמצאו בתוך סירה שבסמוך ושוחחו עם אביהם, זבדיה, בעודם מתקנים את רשתותיהם. זוגות-זוגות הוא אסף את יתר השליחים, ומשקיבץ את כל השנים-עשר, הוביל אותם אל הגבעות שמצפון לכפר נחום, שם הנחה אותם כהכנה להסמכתם הרשמית.

הפעם היו כל השנים-עשר שקטים; אפילו פטרוס היה במצב רוח מהורהר. סוף-סוף הגיע השעה המיוחלת! הם יצאו להתבודד עם המאסטר על-מנת להשתתף בטקס רציני כלשהו, שבמהלכו יקדישו את עצמם אישית וכקבוצה למשימת הייצוג הקדושה של המאסטר שלהם בהטפה למלכות האב הקרבה.

1. הנחייה מקדימה

בטרם החל טקס ההסמכה הרשמי, שוחח ישוע עם השנים-עשר אשר ישבו לפניו ואמר: "אחי, הנה הגיעה ובאה שעת מלכות זו. הבאתי אתכם לבדכם עמי לכאן על-מנת להציג אתכם בפני האב כשגרירי המלכות. כמה מכם שמעו אותי מדבר על המלכות הזו בבית הכנסת, עת נקראתם לשרת בראשונה. כל אחד מכם למד עוד על מלכות האב מאז שהצטרפתם אלי ועבדתם בערים הסובבות את ים הכנרת. אבל בשעה הזאת ברצוני לספר לכם דבר-מה נוסף באשר למלכות הזו.

"המלכות החדשה אשר עתיד אבי לייסד בלבבות ילדיו על-פני הארץ, תהא מלכות נצח. שלטון אבי בלבבות אלה, המבקשים לעשות את רצונו האלוהי, לעולם לא ייתם. הנני מכריז בפניכם כי אבי איננו אלוהי היהודים או אלוהי הגויים. ממזרח וממערב יגיעו רבים לשבת עמנו במלכות האב, בעוד שרבים מקרב ילדי אברהם יסרבו להצטרף לאחוזה החדשה הזו, שבה שולטת רוחו של האב בלבבות ילדי האדם.

"כוחה של מלכות זו לא תימדד בעוצם הצבאות או בכוח הממון, אלא בתפארת הרוח האלוהית אשר תגיע ללמד את דעת האדם, ולשלוט בלבבות תושבי המלכות האלוהית הזו, בני האל אשר נולדו מחדש. תהא זו אחוות האהבה שבה ישלוט הצדק, ותהא סיסמתה: בְּאַרְץ שְׁלוֹם בְּאַנְשֵׁי רְצוֹנוֹ. מלכות זו, אשר בקרוב הנכם עתידים לבשר עליה, הינה משאת הנפש של בני האדם בכל הדורות, תקוות כל הארץ והגשמת הדברים אשר אותם הבטיחו בתבונתם הנביאים כולם.

"אך לכם, ילדיי, כמו לכל הבאים בעקבותיכם בשערי המלכות, ממתין מבחן קשה. רק האמונה לבדה תעביר אתכם בשערים, אך אתם חייבים להניב את פירות רוח האב, אם תבקשו להמשיך ולהרקיע בהתמדה בחיי האחוזה האלוהית. אמן, אמן אומר לכם, כי לא כל הקורא: 'אדוני, אדוני', ייכנס בשערי מלכות השמים; אלא זה אשר עושה את רצון אבי שבשמיים.

מסמך 140

"וזהו תהא בשורתכם אל העולם: דרשו בראשונה את מלכות אלהים ואת צדקתו, ובשעה שתמצאום, תקבלו את כל אשר תידרשו לו לשם גאולת הנצח. וכעת, הנני מבקש להבהיר כי למלכות אבי לא יתלוו מפגני כוח, או אותות ומופתים אשר אין מקומם בזאת. אל לכם ללכת ולבשר את בשורת המלכות ולטעון, 'היא כאן' או 'היא שם' כי המלכות הזו, אשר עליה אתם תטיפו, היא האל אשר מצוי בתוכם.

"כי החפץ להיות גדול במלכות אבי, יהי לכם למשרת; והחפץ להיות לראש בקרבכם, יהי לכם עבד. אך כאשר תתקבלו באמת ובתמים כאזרחים מן המניין במלכות אלוה, לא תהיו עוד עבדים, כי אם בנים, בני האל החי. וכך תתקדם מלכות זו בעולם, עד אשר יתפוררו כל החומות, עד אשר יקרבו כל בני האדם לדעת את אבי ולהאמין באמת הגואלת אשר עליה באתי להכריז. ואפילו כעת, המלכות קרבה לבוא, ואחדים מכם יחזו בשלטון עוצמת האל עוד בטרם מותם.

"והדבר אשר עיניכם חזות בו כעת, התחלה צנועה זו בת שנים-עשר אנשים פשוטים, עוד תלך ותגדל ותכפול, עד אשר תמלא לבסוף הארץ כולה דברי הלל לאבי. ולא בשל מה שתאמרו, כי אם בשל האופן שבו תחיו את חייכם, כך שאנשים יידעו כי חייכם עמי וכי למדתם את אמת המלכות. ואף כי לא אכביד על דעתכם, הנני עומד להטיל על נשמתכם את האחריות הכבדה לייצג אותי בעולם עת אעזוב אתכם בקרוב, ממש כשם שהנני מייצג כעת את אבי בחיים האלה, אשר אנוכי חי אותם בגוף בשר ודם." וכאשר סיים לומר את הדברים הללו, הוא קם ונעמד.

2. ההסמכה

וכעת ישוע הנחה את שנים-עשר בני התמותה הללו, אשר הקשיבו להכרזתו באשר למלכות לכרוע ברך לפניו במעגל. או אז הניח המאסטר את ידיו על ראשי כל אחד משליחיו, החל ביהודה איש-קריית וכלה באנדראס. ומשסיים לברכם, נשא את ידיו בתפילה:

"אבי, הנני מביא לפניך את אלה, שליחיי. מקרב ילדינו אשר בארץ, בחרתי את אלו השנים-עשר, אשר אותם אשלח לייצג אותי, ממש כשם שבאתי אני לייצג אותך. אהוב אותם והיה עמם, כשם שהנך אוהב אותי ומצוי עמי. וכעת, אבא, תן לאנשים הללו את החוכמה לנהל את ענייני המלכות הקרבה אשר הנני מפקיד בידם. ואם זהו רצונך, אשאר אני עמם מעט על-פני הארץ ואסייע בידם בעבודת המלכות. ושוב, אבי, מודה אני לפניך על האנשים האלה, והנני מפקיד אותם למשמרת בידך, בעוד שאני ממשיך לבצע את אשר הטלת עלי לעשותו."

וכאשר סיים ישוע להתפלל, נותרו השליחים במקומם וראשיהם מורכנים. וחלפו דקות רבות בטרם אפילו פטרוס העז לשאת את עיניו ולהתבונן במאסטר. בזה אחר זה הם חיבקו את ישוע, אך איש מהם לא אמר דבר. שתיקה גדולה שררה שם, בעוד שקהל ההוויות השמימיות התבונן מטה בסצנה המקודשת ורבת-החשיבות – בורא של יקום אשר מפקיד את ניהול ענייני האחוזה האלוהית בידי בני-אדם.

3. דרשת ההסמכה

או אז, כה אמר ישוע: "וכעת, משאתם הנכם שגרירים של מלכות אבי, הפכתם בזה להיות מסוג שונה ונבדל מכל יתר האנשים אשר על-פני הארץ. כעת אינכם כאחד האדם, אלא אזרחיה המוארים של מדינה שמימית אחרת, אשר באים בקרב הבורים ועמי הארצות של העולם החשוך הזה. לא מספיק עוד שתמשיכו לחיות כפי חייכם עד כה, כי מכאן ואילך עליכם לחיות כאלו אשר טעמו את תפארת החיים הטובים יותר, ואשר נשלחו בחזרה אל-פני הארץ בכדי לשמש שגריריו של הריבון של העולם החדש והטוב יותר הזה. מן המורה נדרש יותר מאשר מן התלמיד; מן האדון נדרש יותר מאשר מן המשרת. מאזרחיה של מלכות השמים נדרש יותר מאשר מן האזרחים

מסמך 140

הנשלטים של הארץ. ייתכן שכמה מן הדברים אשר אנוכי עתיד לומר לכם יישמעו לכם קשים, אך אתם נבחרתם לייצג אותי בעולם, ממש כשם שהנני מייצג כעת את האב; וכנציגיי על-פני האדמה אתם תהיו חייבים לציית למה שלימדתי אתכם ולמה שציויתי עליכם לעשות, למה שמשקף את הרעיונות שלי באשר לחיי בני התמותה בעולמות החלל, רעיונות אשר אותם הנני מדגים בעצם חיי על-פני האדמה, חיים של גילוי האב אשר במרומים.

"הנני שולח אתכם לקרוא לשבויי הרוח דרור, לכבולים לפחד – שמחה, ולהביא מזור לחולים על-פי רצון אבי שבשמים. לכשתפגשו בילדיי הרצוצים, נחמו אותם ואמרו:

"אשרי עֲנֵי הָרוּחַ, הָעֲנִיִּים, כִּי לָהֶם אוֹצְרוֹת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם.

"אשרי הרעבים והצמאים לצדקה, כִּי הֵם יִשְׂבְּעוּ.

אשרי העֲנִיִּים, כִּי הֵמָּה יִרְשׁוּ אֶרֶץ.

"אשרי בְּרִי לֵבָב, כִּי הֵם יִחְזְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים.

"ועוד אמרו אֶל יִלְדֵי מִלּוֹת נַחֲמָה רוּחָנִית וְהִבְטָחָה אֱלֹהִים:

"אשרי הָאֲבֵלִים, כִּי הֵם יִנְחָמוּ. אֲשֶׁרִי הַבּוֹכִים, כִּי רוּחַ הַשְּׁחוֹק יִקְבְּלוּ.

"אשרי הַרְחֻמִּים, כִּי הֵם יִרְחָמוּ.

"אשרי רִדְפֵי שְׁלוֹם, כִּי בְנֵי אֱלֹהִים יִקְרָא לָהֶם.

"אשרי הַנִּרְדָּפִים בְּגִלְלַת הַצְדָּקָה, כִּי לָהֶם מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. אֲשֶׁרִיכֶם כִּי יִחַרְפוּ וְנִרְדְּפוּ אֶתְכֶם, וְדַבְּרוּ עֲלֵיכֶם בְּשֹׁקֶר כָּל רֹעַ. שִׁמְחוּ וְגִילוּ כִּי שָׂכַרְכֶם רַב בַּשָּׁמַיִם.

"אחיי, כאשר אשלח אני אתכם, אתם מֶלֶח הָאֶרֶץ, מֶלֶח שֶׁל טַעַם גְּאוּלָּה. וְאַם הַמֶּלֶח הִיָּה תִפְּלֵה, בְּמָה יִמְלֹחַ? הֵן לֹא יִצְלַח עוֹד לְכָל, כִּי אִם לְהַשְׁלִיךְ חוֹצָה וְהִיָּה מִרְמָס לְבָנֵי אָדָם.

"אתם אורו שֶׁל עוֹלָם. עִיר יִשְׁבֶּתָה עַל הָהָר לֹא תִסָּתֵר. גַּם אֵין מִדְּלִיקִים נֵר לְשׁוֹם אוֹתוֹ תַּחַת הָאֵיפָה, כִּי אִם עַל הַמְּנוֹרָה; לְהַאִיר לְכָל אֶשֶׁר בְּבֵית. כֵּן יֵאִיר אוֹרְכֶם לְפָנֵי בְנֵי הָאָדָם, לְמַעַן יֵרְאוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וְשִׁבְּחוּ אֶת אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים.

"שולח אני אתכם אל העולם לייצג אותי כשגרירי מלכות אבי, ובעת שתבשרו את הבשורות הטובות ביטחו באב אשר אתם מייצגים. אל נא תתקוממו בפני חוסר הצדק; אל תפקידו את מבטחכם בכוח הזרוע. ואם השכן מֶכָה אוֹתְךָ עַל הַלְחֵי הַיְמָנִית, הִטָּה לוֹ גַּם אֶת הָאֲחֶרֶת. הִיוּ מוֹכֵנִים לִסְבוֹל חוֹסֵר-צֶדֶק, מֵאֲשֶׁר לִבְקֶשׁ אֶת הַמִּשְׁפָּט וּלְדוֹן זֶה אֶת זֶה. סַעֲדוּ בַּנְּדִיבוּת וּבִרְחֻמִּים אֶת כָּל הַמִּיּוֹסְרִים וְאֶת כָּל הַנּוֹזְקִים.

"וְאַנִּי אֶמַר לָכֶם: אֲהַבּוּ אֶת אוֹיְבֵיכֶם, הִיטִיבוּ לְשׁוֹנְאֵיכֶם, בְּרִכּוּ אֶת מַקְלֵיכֶם, וְהִתְפַּלְלוּ בְּעַד הַמַּכְאִיבִים לָכֶם. וַעֲשׂוּ לְבְנֵי הָאָדָם כְּכֹל שֶׁאֲנוּכִי הֵייתִי עוֹשֶׂה לָהֶם.

"אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים מְזִרִיחַ שִׁמְשׁוֹ לְרַעִים וְלְטוֹבִים, וּמִמָּטִיר עַל הַצְדִּיקִים וְגַם עַל הַרְשָׁעִים. בְּנֵי אֱלֹהִים אַתֶּם; וְיִתֵּר עַל כֵּן, כַּעַת הֵנִכֶם שְׁגִרִירֵי מַלְכוּת אָבִי. הִיוּ רְחוּמִים כְּשֶׁם שְׁרָחוּם הָאֵל, וּבִנְצַח עֵתִיד הַמַּלְכוּת תִּהְיֶה שְׁלָמִים, כְּאֶשֶׁר אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים שְׁלָם הוּא.

מסמך 140

"הוסמכתם להציל בני-אדם, ולא לשפוט אותם. אם בסוף חייכם הארציים תבקשו רחמים, מחייב אני אתכם בחייכם בגוף לרחם על כל אחיכם אשר בגוף. אל נא תשגו ואל נא תנסו להסיר קיסם מעין אחיכם, בשעה שקורה שוכנת בעיניכם שלכם. הסירו בראשונה את הקורה אשר בעיניכם, ואחר ראה תראו כיצד להסיר את הקיסם מעין אחיכם.

הבחינו היטב באמת; חיו כצדיקים ללא-חת; והיו שליחיו ושגריריו של אבי. הן שמעתם את הנאמר: 'וכי ידריך עור את העור, ונפלו שניהם אל-השחת.' על-מנת להוביל אחרים אל המלכות, עליכם לצעוד באורה הבהיר של האמת החיה. ובכל עסקי המלכות, מצווה אני עליכם לנהוג במשפט צדק וברוב חוכמה. אל תתנו את הקדש לקלבים, ואל תשליכו פניניכם לפני החזירים, פן ירמסום ברגליהם ופנו וטרפו אתכם.

"הישמרו לכם מנביאי השקר הבאים אליכם בלבוש כבשים, ובקרבם זאבים טרפים המה. הכר תכירו אותם בפרים. היאספו ענבים מן הקצים, או תאנים מן הברקנים? כן כל עץ טוב עשה פרי טוב, והנשחת עשה פרי רע. עץ טוב לא יוכל עשות פרי רע, ועץ נשחת לא יעשה פרי טוב. וכל עץ אשר לא יעשה פרי טוב, יכרת וישלף באש. מניע הלב הוא אשר קובע את הכניסה אל המלכות. אבי בוחן לב האדם ושופט אותו על-פי שאיפותיו הכמוסות ובהתאם לרצונותיו הכנים.

"וביום משפט המלכות הגדול, יאמרו רבים אלי: הלא בשמך ניבאנו ובשמך עשינו נפלאות רבות? אז אענה בם לאמור, מעולם לא ידעתי אתכם; סורו ממני פעלי און. אך כל אשר שומע הקריאה הזו ופועל בכנות לייצג אותי בפני בני האדם, כשם שייצגתי אני את אבי בפניכם, ייראה ברכה בשירותי ובשירות מלכות האב אשר בשמים."

מעולם קודם לכן השליחים לא שמעו את ישוע מדבר כך, כאחד בעל סמכות עליונה. לעת שקיעה הם ירדו מן ההר, אך איש מהם לא שאל את ישוע דבר.

4. אתם מלח הארץ

מה שמכונה "הדרשה על ההר" אינו בשורתו של ישוע. ואף כי דרשה זו כוללת הנחיות מועילות רבות, היו אלה מילות ההסמכה של ישוע עבור השנים-עשר. הייתה זו המשימה האישית אשר הטיל המאסטר על אלו העתידים לבשר את הבשורה, ואשר שאפו לייצגו בעולם האנושי ממש, כפי שהוא ייצג ברהיטות ובשלמות את אביו.

"אתם מלח הארץ, מלח של טעם גאולה. ואם המלח היה תפל במה ימלח? הן לא יצלח עוד לכל, כי אם להשליך חוצה והיה מרמס לבני-אדם."

בתקופתו של ישוע היה המלח יקר ערך. אפילו שימש כמטבע עובר לסוחר. המילה המודרנית "משכורת" ד-היום (באנגלית: Salary) נגזרת מן המילה מלח (Salt). המלח לא רק משמש כתבלין טעם, אלא גם כחומר משמר. הוא משביח טעמים של מאכלות אחרים, ולפיכך מועיל בעת שמשתמשים בו.

"אתם אורו של עולם. עיר ישבת על ההר לא תסתתר. גם אין מדליקים נר לשום אותו תחת האֵפֶה, כי אם על המנורה; להאיר לכל אשר בבית. כן יאיר אורכם לפני בני האדם למען יראו את מעשיכם הטובים, וישבחו את אביכם שבשמים."

ובעוד שהאור מפיג את החשיכה, הוא גם יכול "לעזור", ובכך לגרום לבלבול ולתסכול. מצווים אנו להניח לאורנו לזרוח כך שינחה את אחינו אל עבר נתיבים חדשים ואלוהיים של חיים טובים יותר.

מסמך 140

ראוי כי אורנו יזרח מבלי למשוך תשומת לב אלינו. אדם יוכל להשתמש אפילו במקצוע שלו על-מנת לשמש כ"משקף" של אור החיים הזה.

אופי חזק איננו מהווה תוצאה של הימנעות משגיאה, אלא דווקא של פעולה נכונה. זולתנות היא המעידה על אדם בעל שיעור קומה. רמות המימוש העצמי הגבוהות ביותר מושגות באמצעות סגידה ושירות. האדם השמח והיעיל אינו מונע מן הפחד מלשגות, אלא מאהבה לפעולה הנכונה.

"הַכֹּר תִּכְיֶירוּ אוֹתָם בְּפָרִים." אישיות בבסיסה איננה משתנה; מה שמשתנה – צומח – הינו האופי המוסרי. השגיאה הכבירה של הדתות בתקופה המודרנית היא השליליות. כל עץ אשר לא מניב פרי, "ייכרת ויושָׁלַךְ בְּאֵשׁ." ערך מוסרי לא ניתן להפיק באמצעות איסור גרידא – ממילוי ציווי "לא תעשה." פחד ובושה אינם ראויים להיות מניעים לחיים דתיים. הדת תקפה אך ורק בשעה שהיא מגלה את אבהותו של האל ומעצימה את אחוות האדם.

פילוסופיית חיים יעילה מתגבשת הודות לשילוב שבין תובנה קוסמית לבין סך כל תגובותיו הרגשיות של האדם לסביבה החברתית והכלכלית שבה הוא מצוי. זכרו: בעוד שלא ניתן לשנות, ככלל, את הדחפים התורשתיים, כן ניתן לשנות את התגובות הרגשיות לדחפים הללו; ומשום כך, ניתן לשפר את האופי המוסרי. לאדם בעל אופי חזק יש תגובות רגשיות מתוכללות ומתואמות, ואלה יוצרות אישיות אחודה. פגם באיחוד מחליש את הטבע המוסרי ומביא לידי אומללות.

חיים ללא מטרה ראויה הופכים חסרי-מטרה ובלתי-יעילים, והתוצאה היא אומללות רבה. דרשת ההסמכה של ישוע מהווה פילוסופיית חיים של אומן. ישוע האיץ בחסידיו להצטייד באמונה התנסותית. הוא התריע בהם שלא להסתמך אך ורק על הסכמה אינטלקטואלית, על תמימות ועל הסמכות השלטת.

ראוי לו לחינוך להיות הדרך שבה אנו למדים (מגלים) את הדרכים הטובות יותר לספק את דחפיו המולדים, הטבעיים. השגת סיפוק רגשי באמצעות כל השיטות המיטביות האלה מניבה אושר. ואף כי סביבה נעימה יכולה לתרום לו רבות, אושר תלוי רק מעט בסביבה.

כל בן-תמותה כִּמָּה להפוך לאדם שלם, להיות מושלם ממש כשם שהאב שבשמים מושלם הוא; והישג זה מתאפשר מכיוון שאחרי ככלות הכול "היקום אכן הינו אבהי."

5. אהבת אב ואהבת אח

מן הדרשה על ההר ועד להרצאה אשר נשא בסעודה האחרונה, ישוע לימד את חסידיו להפגין אהבת אב ולא אהבת אח. אהבת אח פירושה לאהוב את רעיך כמוך, והיא ממלאת אחר הציווי של "כלל הזהב". ואילו חיבה אבהית דורשת מכם לאהוב את אחיכם בני התמותה באופן שבו ישוע אוהב אתכם.

ישוע אוהב את האנושות באופן דואלי. הוא חי על-פני האדמה כאישיות כפולה – אנושית ואלוהית. כבן האל, הוא אוהב את האדם אהבה אבהית – הוא הינו הבורא של האדם, אביו ביקום. כבן האדם, אוהב ישוע את בני התמותה כאח – הוא אכן היה כאחד האדם.

ואף כי ישוע לא ציפה מחסידיו למפגן בלתי-אפשרי של אהבת אח, הוא בהחלט ציפה מהם לשאוף להידמות לאל – להיות שלמים ממש כשם שהאב שבשמים שלם הוא – על-מנת שיוכלו להתחיל ולהתבונן באדם באופן שבו מתבונן האל ביצוריו, ובכך יוכלו להתחיל לאהוב את בני האדם באופן שבו אוהב אותם האל – להתחיל להפגין אהבה אבהית. כאשר השפיע ישוע כך בדבריו על השנים-

מסמך 140

עשר, הוא ביקש לגלות את המושג החדש הזה של אהבה אבהית, כפי שהוא מתייחס לתגובות רגשיות מסוימות הנוגעות למגוון התאמות לתנאי סביבה חברתיים.

בתחילת הדרשה רבת החשיבות הזו, הפנה המאסטר את תשומת הלב לארבע צורות אמונה, כהקדמה לאופן שבו תיאר לאחר מכן את ארבע התגובות העילאיות, הטרנסצנדנטליות, של אהבת אבהית, בניגוד למגבלותיה של אהבת אח גרידא.

בראשית דבריו הוא דיבר על עניי הרוח, הרעבים לצדקה, הענווים וברי הלבב. ניתן לצפות מבני-תמותה רגישים-לרוח מעין אלו להגיע לרמות אלוהיות של זולתנות, אשר מאפשרות להם להתנסות בתרגול המדהים של חיבה אבהית; ואפילו באבלם הם מסוגלים להפגין חמלה, לדבוק בשלום ולעמוד ברדיפות, תוך שהם ממשיכים להפגין אהבת אב במצבים המתגרים הללו, ואפילו כלפי אנשים בלתי-נעימים. אהבת אב יכולה להגיע לרמות מסירות אשר מתעלות לאין-שיעור מעל לזו של חיבת אח.

האמונה והאהבה הטמונות בברכות העילאיות האלה מחזקות את האופי המוסרי וגורמות לאושר. הפחד והכעס מחלישים את האופי ומחסלים את האושר. דרשה רבת-חשיבות זו פותחת בטון של שמחה.

1. "אשרי עניי הרוח – הענווים." עבור הילד, האושר בא עם סיפוקה המידי של כמיהתו לעונג. המבוגר מוכן לזרוע את זרעי ההימנעות העצמית, על-מנת לקצור לאחר מכן פירות אושר רבים יותר. בימיו של ישוע, כמו גם מאז, רבים מדי קישרו את האושר לבעלות על רכוש. בסיפור על אודות הפרוש ופקיד הציבור בעת התפילה במקדש, האחד חש עשיר ברוחו – אגואיסטי; ואילו האחר חש "עני ברוחו" – עניו. האחד הסתפק במה שהיה לו; ואילו את האחר ניתן היה ללמד, והוא חיפש אחר האמת. עניי הרוח מבקשים להתעשר רוחנית – מבקשים את האל. ומחפשי-אמת מעין אלה אינם נדרשים להמתין לגמולם בעתיד הרחוק; הם מתוגמלים כעת. הם מוצאים את מלכות השמים בלבם שלהם, וחווים את האושר הזה כעת.

2. "אשרי הרעבים והצמאים לצדקה, כי הם ישבעו." רק אלו החשים עניים ברוחם ירעבו לצדקה. רק הענווים מבקשים את כוחו של האל וכמהים לעוצמה רוחנית. ואולם, מסוכן מאוד לאדם להעסיק את עצמו בצום רוחני ביודעין, על-מנת לשפר את תאבונו למתת אלוה. צום פיזי הופך מסוכן לאחר ארבעה או חמישה ימים; האדם עלול לאבד את כל רצונו במזון. צום ממושך, פיזי או רוחני, נוטה להרוס את הרעב.

צדקה התנסותית הינה עונג, לא חובה. הצדקה של ישוע הינה אהבה דינאמית – חיבת אב-אח. היא לא צדקה מסוג של מה-שאסור-לעשות. איך יוכל אי-פעם אדם לרעוב למשהו שלילי – למשהו אשר "אסור לעשותו"?

לא כל-כך קל ללמד דעת של ילד את הברכות האלה, אך ראוי לה לדעת הבשלה שתתפוש את משמעותן.

3. "אשרי הענווים, כי הם יירשו ארץ." ענווה אמיתית איננה קשורה לפחד. זוהי דווקא גישתו של אדם אשר משתף-פעולה עם האל – "רצונך ייעשה." היא כוללת סבלנות והימנעות, והיא מונעת מאמונה בלתי-מעוררת ביקום ידידותי של חוק. היא שולטת בכל הפיתויים אשר מנסים להתקומם כנגד ההנחיה האלוהית. ישוע היה האדם העניו האידיאלי של אורנטיה, והוא ירש יקום עצום בגודלו.

4. "אֲשֶׁרִי בְּרִי לְבָב, כִּי הֵם יִחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִים." טוהר רוחני אינו איכות אשר שוללת, למעט העובדה שהוא נעדר חשדנות ונקמה. בדברו על אודות הטוהר, ישוע לא התכוון אך ורק להיבטים המיניים של האדם. הוא התכוון יותר לאותה אמונה אשר ראוי לו לאדם לרחוש כלפי אחיו; אותה אמונה אשר רוחש הורה כלפי ילדו, ואשר מאפשרת לו לאהוב את חבריו ממש כפי שאב אוהב. אהבת אב אינה בהכרח מפנקת, היא איננה סלחנית כלפי הרוע, אך לעולם היא לא-צינית. לאהבת האב תכלית אחת, והיא תמיד מחפשת את הטוב שבאדם; כך נוהג הורה אמיתי.

לחזות באל – מתוך אמונה – פירושו של דבר לרכוש תבונה רוחנית אמיתית. ותבונה רוחנית מעצימה את הנחיית המכוון, ואלה, בסופו של דבר, מעצימים את המודעות-לאל. וכאשר אתם יודעים את האב, אתם בטוחים ביתר תוקף בהיותכם בנים אלוהיים, ומתעצמת יכולתכם לאהוב את אחיכם בגוף בשר ודם, לא רק כאח – באהבת אח – אלא גם כאב – לרחוש כלפיו חיבה אבהית.

קל להורות את הציווי הזה, אפילו לילד. ילדים, מטבעם, נותנים אמון באופן טבעי, וראוי להם להורים לוודא שילדיהם לא יאבדו את האמון הפשוט הזה. בכל יחסכם אל ילדים, הימנעו מכל סוג של רמייה, ואל תיטעו בהם חשדנות. סייעו להם בתבונה לבחור את גיבוריהם ואת מקצועם בחיים.

או אז המשיך ישוע והנחה את חסידיו באופן שבו הם יגשימו את תכליתו העילאית של המאבק האנושי – שלמות – ואפילו ברמה אלוהית. תמיד התרה בהם: "היו שלמים, כשם שאביכם בשמים שלם הוא." הוא לא האיץ בשנים-עשר לאהוב את רעיהם כמוהם. אף כי הישג זה אכן היה עשוי להיות הישג ראוי; דבר זה היה מעיד על כך שהם הצליחו לאהוב כאחים. הוא דווקא האיץ בשליחו לאהוב את רעיהם כמו שהוא עצמו אהב אותם – לאהוב כאב, בנוסף לאהבת האח. והוא הדגים זאת תוך שציין ארבע צורות עילאיות שבה מגיבה אהבת אב:

1. "אֲשֶׁרִי הָאֲבִלִים, כִּי הֵם יִנְחֲמוּ." לא יעלה על הדעת כי ההיגיון הפשוט, או מיטב הטעם הלוגי, יציעו את האפשרות שניתן להפיק אושר מתוך אבילות. אך ישוע לא התכוון לאבילות חיצונית או מתיימרת. הוא רמז ליכולת רגשית של עדינות-לב. שגיאה גדולה שוגים אלו המלמדים נערים וגברים צעירים כי לא ראוי לגבר להפגין עדינות, לגלות רגשות ולהודות בסבל פיזי. אהדה הינה תכונה ראויה הן לזכר והן לנקבה. לא חובה להיות מסוקס על-מנת להיות גברי. זוהי איננה הדרך הנכונה ליצור גברים אמיצים. הגברים הגדולים של העולם לא פחדו להתאבל. שיעור קומתו של משה, האבל, היה גדול מזה של שמשון או של גוליית. משה היה מנהיג עילאי, אך היה גם אדם עניו. רגישות אנושית, והתגובה לצורך אנושי, יוצרים אושר אמיתי ומתמיד, והתכונות העדינות האלה אף שומרות על הנשמה מפני השפעתם ההרסנית של הכעס, השנאה והחשדנות.

2. "אֲשֶׁרִי הִרְחַמְנִים, כִּי הֵם יִרְחֲמוּ." רחמים כאן מתייחסים לגובהה, לעומקה ולרוחבה של חברות אמיתית – אהבה-נדיבה. יש והרחמים הינם פאסיביים, אך יש והם פעילים ודינאמיים – אבהות עילאית. הורה אוהב לא יתקשה לסלוח לילדו, אפילו לא פעמים רבות. בילד המחונוך, הדחף להקל על סבל הינו דחף טבעי. על-פי-רוב, ילדים הינם נדיבים ואוהדים, זאת כאשר הם בוגרים דיים על-מנת להעריך את התנאים המציאותיים.

3. "אֲשֶׁרִי רִדְפִי שְׁלוֹם, כִּי בְּנֵי אֱלֹהִים יִקְרָא לָהֶם." מאזינו של ישוע כמהו לגאולה צבאית, ולא לרודפי שלום. אך השלום של ישוע איננו השלום הפציפיסטי, השלילי. אל מול המשפטים והרדיפות, אמר: "שְׁלוֹם אֲנִיחֵן לָכֶם." "אל ייבהל לְבַבְכֶם וְאֵל יִחַת." זהו השלום אשר מונע עימותים הרסניים. שלום אישי מתכלל את האישיות. שלום חברתי מונע פחד, תאוות-בצע וכעס. שלום פוליטי מונע איבה בין-גזעית, חשדנות בין אומות ומלחמות. רדיפת שלום הינה המזור לחוסר-אמון ולחשדנות.

מסמך 140

בקלות ניתן ללמד ילדים לשמש כמשכני-שלום. הם נהנים מפעילויות קבוצתיות; הם אוהבים לשחק יחדיו. פעם אחרת אמר המאסטר: "המוצא את נפשו יאבדנה, והמאבד את נפשו הוא ימצאנה."

4. "אשרי הנרדפים בגלל הצדקה, כי להם מלכות השמים. אשריכם כי יחרפו וירדפו אתכם ודברו עליכם בשקר כל רע. שמחו וגילו כי שררכם רב בשמים."

פעמים כה תכופות, לאחר שלום באות רדיפות. אך אנשים צעירים, כמו גם מבוגרים אמיצים, לעולם אינם נסים מפני הקושי, או מפני הסכנה. "אין אהבה רבה מאהבת הנותן נפשו בעד ידידיו." ואהבה אבהית יכולה לעשות את כל אלה בחופשיות – לעשות דברים אשר אהבת אחת תתקשה מאוד לעשות. לעולם הרדיפה קוצרת בסופו של דבר קידמה.

ילדים תמיד מגיבים לאתגר האומץ. הצעירים תמיד מוכנים "להעז". ראוי שכל ילד ילמד בשלב מוקדם להקריב.

וכך מתגלה כי ברכתיה של הדרשה על ההר מתבססות על אמונה ועל אהבה, ולא על ציווי – על אתיקה ועל מחויבות.

אהבת האב מתענגת על השבת טוב עבור רוע – לעשות טוב בתגובה לחוסר-צדק.

6. ערב ההסמכה

ביום ראשון בערב, לאחר שהשנים-עשר חזרו מן הגבעות שמצפון לכפר נחום והגיעו לביתו של זבדיה, הם סעדו יחד עם ישוע ארוחת ערב פשוטה. לאחר מכן, יצא ישוע להליכה על החוף והשנים-עשר דיברו בינם לבין עצמם. לאחר שיחה קצרה, ובעוד שהתאומים הבעירו מדורה קטנה בכדי לחמם ולהפיץ יותר אור, יצא אנדראס לחפש את ישוע, וכאשר הדביק אותו, אמר: "מאסטר, אחיי אינם מצליחים להבין את הדברים אשר אמרת על המלכות. איננו מרגישים שאנחנו מסוגלים להתחיל במלאכה הזו, עד אשר תיתן לנו הנחיה נוספת. באתי לבקש אותך להצטרף אלינו בגן ולסייע לנו להבין את המשמעות של דברך." וישוע הלך עם אנדראס לפגוש את השליחים.

כשנכנס לגן, קיבץ את השליחים סביבו והמשיך ללמדם: "קשה לכם לקבל את המסר לפי שאתם מנסים לבסס את הלימוד החדש ישירות על הישן, אבל הנני מכריז בפניכם כעת כי אתם חייבים להיוולד בשנית. אתם חייבים להתחיל מחדש כילדים קטנים, להיות מוכנים לסמוך על מה שאלמד אתכם ולהאמין באל. לא ניתן להתאים את בשורת המלכות החדשה למה שקיים. אתם טועים באשר לבן האדם ולמשימתו על-פני האדמה. אך בל תטעו ותחשבו כי באתי לבטל את המצוות ואת הנביאים; לא באתי להרוס כי אם לקיים, להרחיב ולהאיר. לא באתי להפך את המצוות, כי אם לחקוק דיברות חדשות על לוחות לבכם."

"הנני דורש מכם צדקה אשר תעלה על צדקתם של אלו המבקשים את חסד האב במתן צדקה, בתפילה ובצום. אם תרצו לבוא בשעריה של המלכות, ראוי שצדקתכם תהייה של אהבה, חסד ואמת – הרצון הכן לעשות את רצון אבי שבשמים."

אז אמר שמעון פטרוס: "מאסטר, אם תצווה עלינו דיברות חדשות, אנו מקשיבים. גלה לעינינו את הדרך החדשה." ענה ישוע לפטרוס: "הלא שמעתם כי נאמר לראשנים לא תרצח; ואשר ירצח חייב הוא לבית דין. אבל הנני מתבונן אל מעבר למעשה, זאת למען גלות את המניע. הנני מכריז באוזניכם כי כל מי שכועס על חברו, גם הוא מסתכן בגינוי. זה אשר מטפח שנאה בליבו זומם

מסמך 140

נקמה במחשבתו מסתכן במשפט. אתם שופטים את אחיכם לפי מעשיהם; ואילו האב שבשמים שופט לפי הכוונה.

"שמעתם כי נאמר לראשנים לא תנאף. ואני אמר לכם: כל המסתכל באשה לחמד אותה, נאף נאפה בלבו. אתם יכולים לשפוט אדם רק לפי מעשיו, אך אבי רואה אל תוך לבב ילדיו, ושופט אותם לפי כוונותיהם ולפי רצונותיהם האמיתיים."

וישוע התכוון להמשיך ולדבר על אודות הדיברות האחרות, כאשר יעקב זבדיה קטע את דבריו ושאלו: "מאסטר, ומה נלמד את האנשים באשר גירושין? האם נתיר לאדם לגרש את אשתו, כפי שהתיר זאת משה?" ולאחר ששמע ישוע את השאלה, אמר: "לא באתי לחוקק, כי אם להאיר. לא באתי לשנות את מלכויות העולם הזה, כי אם לייסד מלכות שמים. אבי איננו חפץ שאכנע לפיתוי ואלמד אתכם חוקי ממשל, מסחר והתנהגות חברתית, אשר עשויים להיות טובים לימינו, אך לא יתאימו כלל לחברה של תקופה אחרת. אני באתי אל פני הארץ אך כדי לנחם את דעתו של האדם, לשחרר את רוחו ולהציל את נשמתו. ובאשר לשאלה הנוגעת לגירושין, אומר אני כי אף שמה התיר זאת, לא כך היה הדבר בימיו של אדם בגן."

ולאחר שהשליחים שוחחו בינם לבין עצמם זמן מה, המשיך ישוע ואמר: "לעולם עליכם להכיר בשתי נקודות ההשקפה לפיהן מתנהג האדם – זו האנושית וזו האלוהית; דרכי הבשר ודרכי הרוח; אומדן הזמן ונקודת ההשקפה של הנצח." ואף כי השנים-עשר לא יכלו להבין את כל אשר לימדם, הנחייתו זו סייעה להם עד מאוד.

או אז אמר ישוע: "בל תתבלבל דעתכם מהדבר אשר לימדתי אתכם, ובל תבקשו לפרש את המסר הזה כפשוטו; אתם מתקשים להבין את הרוח של תורתו. ושוב עליכם לזכור כי אתם הנכם שליחי; הנכם נדרשים לחיות את חייכם ברוח שבה אני חייתי את חיי שלי. אתם הנכם נציגי האישיות; ובל תטעו ותצפו כי בכל פרט ופרט יחיו כל בני האדם כמותכם. עליכם לזכור גם כי צאן אחרות יש לי, אשר אינן מן המכלה הזאת, ועלי לספק גם עבורן את הצורה של חיים לפי רצונו של האל בעודני חי חיים של בן-תמותה כאחד האדם."

ואז שאל נתנאל: "האם אין לנו לתת מקום לצדק? משה ציווה 'עין תחת עין, שן תחת שן'. ומה נגיד אננו?" ענה ישוע: "אתם תגמלו לרע בטוב. שליחי לא יריבו עם בני האדם, כי אם יהיו עדינים אל הכול. אתם לא תנהגו מידה תחת מידה. ואף כי שלטונות האדם נוהגים כך, לא כך הדבר במלכות; תמיד תשפטו על-פי מידת הרחמים ובאהבה תנהגו. ואם קשה לכם לשמוע כדבר הזה, גם כעת תוכלו לסגת ולחזור בכם. אם תתקשו לעמוד בדרישות המוטלות על השליחים, תוכלו לחזור ולבחור בנתיב הקל יותר, זה של התלמידים."

למשמע הדברים הללו, התכנסו השליחים בינם לבין עצמם למשך זמן-מה, אך שבו עד במהרה, וכך אמר פטרוס: "מאסטר, אנחנו נמשיך אתך; אף לא אחד מאתנו ייסוג ויחזור בו. אנחנו מוכנים לשלם את מלוא המחיר הגבוה יותר אשר נידרש אלינו; אנחנו נשתה מן הכוס. אנחנו נהיה שליחים, לא תלמידים גרידא."

וכאשר שמע זאת ישוע, אמר: "היו מוכנים, אם כך, ליטול על עצמכם את מלוא האחריות וללכת אחרי. תנו צדקה בסתר; כשאתם נותנים צדקה, אל תתנו ליד שמאל לדעת מה עושה יד ימין. ובעת התפילה, התבודדו לנפשכם, ואל תשננו פסוקים חסרי-משמעות לשווא. זכרו תמיד כי אפילו בטרם תבקשו, יידע האב את כל צרכיכם. ואל תפגינו פנים זעופות בצומכם, וכך תראו לאחרים. וכשליחי הנבחרים, אשר מוקדשים כעת לשירות המלכות, אל תאצרו לכם אוצרות בארץ, כי אם שרת תשרתו בלא אנוכיות ותאצרו לכם אוצרות בשמים, כי במקום אשר אוצרךם בו, שם יהיה גם לבבכם."

מסמך 140

"נר הגוף העין; ואם עינך תמימה, כל-גופך יאור. ואם עינך רעה, כל גופך יחשך. ואם יחשך האור אשר בקרבך, מה רב החשך!"

אז שאל תומס את ישוע אם עליהם "להמשיך ולחלוק בכל". אמר המאסטר: "כן, אחי, רוצה אני שנחיה יחד כמשפחה אחת אוהדת. מוטלת עליכם משימה כבירה, ואני מבקש את מלוא תשומת לבכם המאוחדת. היטב תדעו את הנאמר: 'לא יוכל איש לעבד שני אֲדָנִים'. לא תוכלו לעבוד בלב שלם את האל, ובאותה עת לשרת בלב שלם את הממון. ומכיוון שהצטרפתם כך לשירות המלכות, אל תדאגו לנפשותיכם; עוד פחות תדאגו למזון או למשקה; ואפילו לא לגופכם ולמלבושכם. הנכם יודעים זה מכבר כי ידיים חפצות ולבבות כנים לא ירעבו ללחם. וכעת, הכינו את עצמכם להקדיש את מלוא כוחותיכם לעבודת המלכות, הלוא ידע האב את כל צרכיכם. אף דרשו בראשונה את מלכות אֱלֹהִים, וכאשר תבואו בשעריה, כל אשר תצטרכו לו יתווסף לכם. לכן, אל תדאגו ליום מחר כי יום מחר הוא ידאג לו, וְזֵה לַצָּרָה בְּשַׁעֲתָהּ."

כאשר ראה ישוע כי עתידים הם להישאר ערים כל הלילה ולשאול שאלות, אמר להם: "אחי, הן כלי שרת ארציים אתם; מוטב כי תנוחו ותכינו עצמכם לעבודת המחר." אך שנתם נדדה. פטרוס העז ופנה אל המאסטר וביקש, "האם אוכל לשוחח אתך מעט ביחידות. לא שיש לי סודות מאחיי, אך רוחי כבדה עליי, ואם מגיע לי דבר נזיפה ממך, יקל עלי לקבלו כשאנחנו לבדנו." אמר לו ישוע, "בוא איתי, פטרוס" – והוביל אותו פנימה אל הבית. כאשר שב פטרוס מן הפגישה עם המאסטר, שמח יותר ומעודד עד מאוד, החליט יעקב ללכת ולדבר עם ישוע. וכך הלאה, עד לשעות הבוקר המוקדמות נכנסו השליחים בזה אחר זה לשיחה עם המאסטר. כאשר כולם, פרט לתאומים, נפגשו עמו, נכנס אנדראס אל ישוע ושאל: "מאסטר, התאומים נרדמו בגן בסמוך למדורה; שמא נעיר אותם כדי לשאול אם גם הם חפצים לשוחח אתך?" וישוע חיך ואמר לאנדראס, "הם מצויים בטוב – אל נא תפריע להם." וכעת הגיע הלילה אל תומו; זרח אורו של יום חדש.

7. השבוע שלאחר ההסמכה

לאחר שעות אחדות של שינה, כאשר נקבצו השנים-עשר לארוחת בוקר מאוחרת עם ישוע, אמר להם: "וכעת עליכם להתחיל בעבודה, לבשר את הבשורות הטובות וללמד את המאמינים. התכווננו לצאת לירושלים." ולאחר שישוע דיבר, אזר תומס אומץ ואמר: "מאסטר, יודע אני כי עלינו להתכונן להתחיל בעבודה, אך חוששני כי עדיין איננו מוכנים למשימה כה גדולה. האם תסכים שנישאר כאן בסביבה למשך מספר ימים נוספים בטרם נתחיל בעבודת המלכות?" וכאשר ראה ישוע שאותו פחד אחז בכל שליחיו, אמר: "יהי כרצונכם; אנחנו נבלה כאן את השבת."

במשך שבועות על-גבי שבועות הגיעו אל בית-צידיה קבוצות קטנות של מחפשי-אמת, יחד עם צופים סקרנים, על-מנת לראות את ישוע. החדשות על אודותיו כבר נפוצו באזורי הספר; קבוצות של מחפשים הגיעו מערים רחוקות, אפילו כצור, צידון, דמשק, קיסריה וירושלים. עד אז קיבל ישוע את פני הבאים ולימד אותם על אודות המלכות, ואילו כעת הוא הפקיד את המלאכה הזו בידי השנים-עשר. אנדראס היה בוחר את אחד מן השליחים ומפקיד בידי קבוצת מבקרים, ולפעמים כל השנים-עשר עסקו בכך.

הם עבדו במשך יומיים, לימדו ביום וערכו פגישות פרטיות עד שעות הלילה המאוחרות. ביום השלישי ביקר ישוע את זבדיה ושלומית, ואת שליחיו הוא שלח "לדוג, לעסוק במשהו קליל לשם שינוי, או לבקר את משפחותיכם." ביום חמישי הם שבו לשלושה ימי לימוד נוספים.

במהלך שבוע החזרות הזה, שינן ישוע פעמים רבות וחזר באוזני שליחיו על שני המניעים העיקריים של משימתו הארצית שלאחר ההטבלה:

מסמך 140

1. לגלות את האב בפני האדם.

2. להוביל אנשים למודעות של היותם בנים – להכיר-מתוך-אמונה כי הם הינם ילדיו של הגבוה ביותר.

שבוע אחד של התנסויות מגוונות תרם רבות לשנים-עשר; אחדים מהם רכשו אפילו ביטחון-יתר בעצמם. במפגש האחרון, במוצאי שבת, באו פטרוס ויעקב אל ישוע ואמרו: "אנחנו מוכנים – הנח לנו כעת לכבוש את המלכות." על כך ענה ישוע: "מי ייתן וחוכמתם תשתווה לקנאותכם, ומי ייתן שהאומץ שלכם יכפר על בורותכם."

ואף כי השליחים לא הצליחו להבין הרבה ממה שלימד, הם בהחלט הצליחו להכיר במשמעות של החיים המקסימים והיפים אשר הוא חי בקרבם.

8. יום חמישי אחר-הצהריים באגם

היטב ידע ישוע כי שליחיו לא הצליחו להטמיע עד תום את תורתו. הוא החליט ללמד באופן פרטני את פטרוס, יעקב ויוחנן, בתקווה שהם יוכלו להבהיר את הרעיונות לחבריהם. הוא ראה, כי אף שהשנים-עשר תפשו מספר היבטים של הרעיון על אודות מלכות רוח, הם התעקשו להמשיך ולהצמיד את התורה הרוחנית החדשה ישירות לרעיונות הישנים, המקובעים, שבהם אחזו, רעיונות לפיהם, בפשטות, מלכות השמים תהא כינון מחדש של שלטונו של דוד, וכינונה מחדש של ישראל כמעצמה של הזמן בעולם. וכך יצא ישוע ביום חמישי אחר הצהריים לשוט בסירה ולשוחח על ענייני המלכות עם פטרוס, יעקב ויוחנן. הייתה זו סדנת לימוד בת ארבע שעות, אשר כללה עשרות שאלות ותשובות, ואשר ניתן להוסיף אותה לתועלת מסמך זה, תוך ארגון מחדש של הסיכום של אותו אחר-צהריים רב-משמעות זה, כפי שמסר בבוקר המחרת שמעון פטרוס לאחיו, אנדראס:

1. לעשות את רצון האב. ישוע לא לימד לסמוך על ההשגחה של האב שבשמיים באופן פטליסטי, פאסיבי ועיוור. באותו אחר-צהריים, הוא ציטט ואישר את האמור בפסוק העברי הקדום: "אֲשֶׁר לֹא יִרְצֶה לַעֲשׂוֹת, גַּם לֹא יֵאָכֵל." מספיק היה לו להדגים את ההנחיה, תוך שהצביע על התנסותו שלו עצמו. את הציווי הזה, לסמוך על האב, אין לשפוט בראי הנסיבות החברתיות, או הכלכליות, של התקופה המודרנית, או כל תקופה אחרת. הנחיתו זו כוללת את העקרונות האידיאליים של חיים בסמוך לאל בכל התקופות ובכל העולמות.

ישוע הבהיר לשלושה את ההבדל בין הדרישות מהשליח לבין מעמד התלמיד. ואפילו אז, הוא לא אסר על השנים-עשר להתבונן קדימה ולפעול בתבונה. הוא לא הטיף כנגד תכנון, אלא כנגד דאגה וחרדה. הוא לימד את השנים-עשר להכפוף את עצמם לרצונו של האל באופן ערני ופעיל. וכמענה לשאלותיהם הרבות בנוגע לחסכנות ולהסתפקות במועט, הוא פשוט הפנה את תשומת ליבם אל חייו שלו כנגר, בונה סירות ודייג, ולאופן שבו הקפיד לארגן את השנים-עשר. הוא ביקש להבהיר כי אין להתייחס אל העולם כאל אויב; ושנסיבות החיים הינן מתת אלוה אשר פועלת בצמוד לילדי האל.

ישוע התקשה מאוד לגרום להם להבין את אופן הפעולה האישי שלו של אי-התנגדות. הוא סירב בכל תוקף להגן על עצמו, ונדמה היה לשליחים כי ישמח אם ינהגו כמוהו. הוא לימד אותם לא להתנגד לרוע, לא ללחום בחוסר-הצדק או בפגיעה, אך לא לימד אותם לסבול באופן פאסיבי מעשים לא-ראויים. ובאחר-הצהריים הזה הוא הסביר בפשטות כי הוא תמך בכך שהחברה מענישה עושי מעשים רעים ופושעים, וכי לעיתים נדרשים השלטונות האזרחיים להשתמש בכוח על-מנת לקיים את הסדר החברתי ולהוציא את הצדק אל הפועל.

מסמך 140

הוא לא פסק מלהזהיר את שליחיו לבל יתנו את ידם במנהג המרושע של הנקמה; לנקמה, לרעיון של להשיב לאדם כגמולו, לא היה שום מקום. הוא סלד מנטירת טינה. הוא אסר על הרעיון של עין תחת עין וכן תחת שן. הוא התנגד לכל הרעיון של נקמה פרטית ואישית, והעביר את הטיפול בעניינים הללו לשלטון האזרחי מחד גיסא, ולמשפט האל מאידך גיסא. הוא הבהיר לשלושה כי ההנחיה שלו תקפה עבור היחיד ולא המדינה. הוא סיכם את הנחיותיו עד אותה עת בנושאים הללו, כך:

אהבו את אויבכם – זכרו את הציווי המוסרי של אחוות האדם.

חוסר התוחלת אשר ברוע; נקמה לא תכפר על שגיאה. אל תשגו ותלחמו ברוע באמצעות כלי נשקו שלו.

התאזרו באמונה – היו בטוחים כי בסופו של דבר ידם של הצדק האלוהי והטוב הנצחי תהא על העליונה.

2. הגישה הפוליטית. הוא הנחה את שליחיו להיזהר בהערותיהם ביחס למתח ביחסים שבין העם היהודי לשלטון הרומי; הוא אסר עליהם איסור חמור להתערב בקשיים הללו. לעולם הוא נזהר מליפול למלכודות הפוליטיות אשר הציבו בפניו אויביו, ותמיד ענה: "את אֲשֶׁר לְקִיסָר תִּנּוּ לְקִיסָר, וְאֵת אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים תִּנּוּ לְאֱלֹהִים." הוא סירב להפנות את הקשב שלו ממשימת כינונה של דרך גאולה חדשה; הוא לא התיר לעצמו לעסוק בשום-דבר אחר. ותמיד שמר בחייו האישיים על החוק האזרחי ועל תקנותיו; בכל הלימודים אשר לימד בפומבי התעלם מן התחומים האזרחיים, החברתיים והכלכליים. הוא אמר לשלושת השליחים, כי כל עניינו היה נתון לעקרונות המנחים את החיים הפנימיים ואת חיי הרוח האישיים של האדם.

ישוע, אפוא, לא היה רפורמטור פוליטי. הוא לא הגיע על-מנת לארגן מחדש את העולם; ואף אם היה עושה כן, היה הדבר תקף אך ורק לאותה תקופה ולאותו דור. ואף-על-פי-כן, הוא אכן הראה את דרך החיים הטובה ביותר עבור האדם, ושום דור איננו פטור מן החובה לגלות בעצמו את הדרך המיטבית להתאים את חייו של ישוע לבעיותיו שלו. אך אל לכם לטעות ולזהות את תורתו של ישוע עם תיאוריה פוליטית או כלכלית כשלה, או עם מערכת חברתית או תעשייתית כלשהי.

3. הגישה החברתית. הרבנים היהודים דנו רבות וממושכות בשאלה: מיהו שכני? גישתו של ישוע התבססה על הרעיון של נדיבות פעילה וספונטאנית, של "ואהבת לרעך" באופן אותנטי, באופן המרחיב את מושג השכנות כך שיכלול את העולם כולו, ויהפוך את כל תושביו לשכנים. ויחד עם כל זאת, ישוע התעניין אך ורק ביחיד, לא במסה. ישע לא היה סוציולוג, אך הוא פעל על-מנת למוטט את כל צורות הבידוד האנוכיות. הוא לימד סימפטיה טהורה, חמלה. מיכאל מנבאדון הוא בן אשר מהותו הראשית היא רחמים; החמלה הינה שורש טבעו.

ואף-על-פי שהמאסטר לא אמר כי אנשים לא צריכים לארח את חבריהם לארוחה, הוא הציע לחסידיו לערוך סעודות עבור העניים וחסרי המזל. ישוע ניחן בחוש צדק בריא, אשר תמיד הושפע מן החמלה. הוא לא לימד את שליחיו להתיר לטפילים חברתיים, או למקבצי נדבות מקצועיים, להישען עליהם. האמירה אשר התקרבה יותר מכל לכדי הכרזה חברתית הייתה: "אל תשפטו, למען אֲשֶׁר לא תשפטו".

הוא הבהיר להם כי נדיבות בלתי-מובחנת עלולה לגרום לרבים מן החוליים בחברה. למחרת, הנחה ישוע באופן מיוחד את יהודה לבל-ייתן צדקה מקופת השליחים, אלא על-פי בקשתו שלו עצמו, או על-פי בקשתם המשותפת של שניים מן השליחים. בכל העניינים הללו, נהג ישוע לומר,

"היו ערומים כְּנָחָשִׁים וְתַמִּימִים כִּיֹּנִים." נדמה היה כי בכל הנסיבות החברתיות מטרות הייתה ללמד סבלנות, סובלנות ומחילה.

המשפחה עמדה במרכז פילוסופיית החיים של ישוע – כאן כמו בעולם הבא. את מה שלימד על אודות האל ביסס על המשפחה, זאת בעודו מנסה לתקן את נטייתם של היהודים להפריז בכבוד אשר העניקו לאבותיהם הקדומים. הוא רומם את המשפחה לכדי היותה החובה האנושית מן הדרגה העילאית, אך הבהיר שאל ליחסי המשפחה לעמוד בדרכן של חובות דתיות. הוא הפנה את תשומת הלב לעובדה שהמשפחה הינה מוסד בר-חלוף; היא איננה שורדת את המוות. ישוע לא היסס לוותר על משפחתו כאשר זו עמדה אל מול רצונו של האב. הוא לימד על אודות אחוות האדם החדשה והרחבה יותר – זו של בני האל. בימיו של ישוע, נהגו במתירנות כלפי הגירושין בפלשתינה וברחבי האימפריה הרומית. שוב ושוב הוא סירב לקבוע חוקים ביחס לנישואין וגירושין, אך רבים מחסידיו המוקדמים של ישוע החזיקו בדעות נחשבות ביחס לגירושין ולא היססו לייחס אותן אליו. למעט יוחנן מרקוס, כל סופריה של הברית החדשה, החזיקו בדעות הנוקשות והמתקדמות יותר ביחס לגירושין.

4. *הגישה הכלכלית.* ישוע חי, עבד וסחר בעולם כפי שמצא אותו בזמנו שלו. הוא לא היה רפורמטור כלכלי, אך לעתים תכופות הפנה את תשומת הלב אל חוסר הצדק שבחלוקת העושר הבלתי-שוויונית. ואולם, הוא לא הציע דבר על-מנת לתקן זאת. הוא הבהיר לשלושה כי אף שאסר על שליחיו להחזיק ברכוש, הוא לא הטיף כנגד עושר וקניין, אלא רק נגד חלוקתם הבלתי-שוויונית והבלתי-צודקת של אלו. הוא הכיר בצורך לצדק חברתי ולהוגנות תעשייתית, אך לא הציע כללים כלשהם על-מנת להשיגם.

הוא מעולם לא הנחה את חסידיו להימנע מלהחזיק ברכוש חומרי, וביקש זאת רק משליחיו. לוקס, הרופא, האמין באדיקות בשוויון-חברתי ופעל רבות לפרש את אמירותיו של ישוע באופן אשר תאם את האמונות האישיות שלו עצמו. ישוע מעולם לא הנחה את חסידיו לחיות חיים שיתופיים; והוא לא הצהיר הצהרות כלשהן באשר לעניינים הללו.

לעתים תכופות, הזהיר ישוע את מאזיניו מפני החמדנות, והכריז כי "אשרו של אדם אינו תלוי בהרבות קניינו." הוא חזר וציין "כי מה יועיל האדם שִׁקְנָה אֶת כָּל הָעוֹלָם וְהִשְׁחִית אֶת נַפְשׁוֹ?" ואף כי לא התקיף במישרין את קניין הרכוש, הוא התעקש על החשיבות המהותית והנצחית לכך שהרוח תקדם לכל. בשיעורים שהעביר מאוחר יותר, הוא ביקש לתקן השקפות שגויות רבות אשר רווחו באורנטיה על אודות החיים, והשתמש לשם כך במשלים רבים אשר אותם הציג במסגרת פעולתו הציבורית. ישוע מעולם לא התכוון לגבש תיאוריות כלכליות; היטב הוא ידע כי כל תקופה נדרשת לפתח בעצמה את הפתרונות לקשייה. אילו חי ישוע היום על-פני האדמה, אילו חי כיום בגוף בשר ודם, ודאי היה מהווה אכזבה רבתי עבור מרבית הגברים והנשים הטובים, פשוט משום שהיה נמנע מלצדד בצד זה או אחר בוויכוחים המתנהלים בפוליטיקה, בחברה או בכלכלה. הוא היה נותר הרבה מעל לכל אלה, ובה בעת היה מלמד אתכם כיצד להפוך את חייכם הרוחניים הפנימיים למושלמים, ואגב כך מאפשר לכם להיות הרבה יותר יעילים בשעה שתבקשו להתמודד עם הבעיות האנושיות גרידא ולמצוא להן פתרונות.

ישוע היה גורם לכל בני האדם להידמות לאל, ואז היה עומד לצד בני האל הללו באהדה, בעת שהיו פותרים בעצמם את בעיותיהם הפוליטיות, החברתיות והכלכליות. הוא לא הוקיע את העושר, אלא את מה שהעושר גרם לרוב רובם של חסידיו. באותו יום חמישי אחר-הצהריים, ישוע אמר לראשונה לחבריו כי "טוב אֲשֶׁר תִּתֵּן מִשְׁתַּקָּח."

5. *דת אישית.* כפי שהבינו זאת שליחיו, ראוי לכם להיטיב ולהבין את תורתו של ישוע מתוך עצם חייו. הוא חי באורנטיה חיים של מושלמות, וניתן להבין את תורתו הייחודית רק כאשר מתבוננים

מסמך 140

בחיינו ביחס לרקע הסביבתי המידי שבו הוא חי. חיינו הם אלה אשר יסייעו יותר מכל לגלות את טיבו האלוהי ואת אישיותו האוהבת של האב, יותר מן השיעורים אשר לימד את השנים-עשר, או מן הדרשות אשר נשא.

ישוע לא תקף את דברי נביאי העבריים, ואף לא את אלה של מורי המוסר היוונים. המאסטר הכיר בדברים הטובים הרבים אשר ייצגו המורים הגדולים הללו, אך הוא ירד אל פני הארץ בכדי ללמד *משהו נוסף*, ללמד את האדם "לעשות מרצונו שלו את רצון האל". ישוע לא ביקש ליצור אדם דתי, בן-תמותה אשר עסוק אך ורק ברגשות דתיים ומונע מדחפים רוחניים בלבד. אילו יכולתם להעניף בו אך מבט אחד, בעצמכם הייתם יודעים כי ישוע היה אדם אמיתי, בעל ניסיון עצום בענייני העולם. במהלך מאות בשנים של התקופה הנוצרית עוותו ושובשו השיעורים אשר לימד ישוע; אף אתם דבקים ברעיונות מעוותים ביחס לצניעותו ולענוותו של המאסטר. דומה שמה שהוא כיוון אליו בחייו היה *הערכה-עצמית עילאית*. הוא רק יעץ לאדם לרכוש ענווה, ובכך להיות מרומם; הדבר שהוא באמת כיוון אליו היה ענווה אמיתית בפני האל. הוא העריך מאוד כנות – לב טהור. את האופי הוא שפט בעיקר על-פי הנאמנות, ואילו בלב לבנה של תורתו עמד *האומץ*. "אל תירא" היה משפט המפתח שלו, וסבלנות לאורך זמן הייתה תכונת האופי האידיאלית עבורו. תורתו של ישוע מהווה דת של גבורה, אומץ והרואיות. זאת הסיבה לכך שהוא בחר כנציגיו האישיים שנים-עשר גברים מן השורה, אשר רובם היו דייגים מסוקסים, חסונים וגבריים.

לישוע היה אך מעט לומר על אודות התמכרויותיה של החברה בימיו; רק לעתים רחוקות הוא התייחס לפשיעה המוסרית. הוא היה מורה חיובי אשר לימד מעלות אמיתיות. הוא הקפיד להימנע מללמד באופן שלילי; הוא נמנע מלפרסם את הרוע. הוא אפילו לא היה רפורמטור מוסרי. היטב הוא ידע, וכך גם לימד את שליחיו, כי לא ניתן לדכא את דחפיה החושניים של האנושות, לא באמצעות תוכחת דתית ולא באמצעות איסור חוקי. במעט הפעמים שבהן הוקיע, עשה זאת כנגד הגאווה, האכזריות, הדיכוי והצביעות.

אפילו את הפרושים ישוע לא הוקיע בנחרצות, כפי שעשה זאת יוחנן. הוא ידע כי בתוך תוכם, הרבה מן הסופרים והפרושים היו כנים; הוא הבין כי הם שועבדו למסורותיהם הדתיות. בעיקר הוא הדגיש כי "ראשית יש להפוך את העץ לטוב." הוא הדגיש באזני השלושה כי הוא העריך את החיים בשלמותם, ולא רק מעט מעלות מסוימות.

הדבר היחיד אשר למד יוחנן ביום לימוד זה היה שבלב לבנה של דת ישוע ניצב אופי המבוסס על חמלה, אשר אליו נלווה הרצון האישי לעשות את רצון האב אשר בשמים.

פטרס תפש את הרעיון שהבשורה אשר הם היו עתידים לבשרה היוותה, למעשה, התחלה חדשה עבור האנושות כולה. לאחר מכן, הוא שיתף את פאולוס ברושם הזה, ופאולוס ניסח על-פיו את הדוקטרינה של המשיח כ"אדם השני".

יעקב תפש את האמת המרטיטה כי ישוע ביקש שילדיו אשר בארץ, יחיו כאילו כבר היו אזרחיה של מלכות שמימית אשר נשלמה.

ישוע ידע כי בני האדם שונים הם, וכך גם לימד את שליחיו. כל העת האץ בהם להימנע מלנסות ולהתאים את המאמינים והחסידיים לתבניות מוגדרות מראש. הוא ביקש לאפשר לכל נשמה להתפתח בהתאם לדרכה שלה, כיחיד נבדל ביחס לאל אשר הולך ונשלם. בתשובה לאחת משאלותיו הרבות של פטרס, אמר המאסטר: "אני רוצה לשחרר את בני האדם, כך שכמו ילדים קטנים יוכלו להתחיל דף חדש של חיים חדשים וטובים יותר." ישוע תמיד התעקש על כך שהטוב האמיתי חייב להיות בלתי-מודע, וכאשר נותנים צדקה, לא להניח ליד שמאל לדעת מה עושה ימין.

מסמך 140

באותו אחר-צהריים נדהמו שלושת השליחים, כאשר הבינו כי דתו של המאסטר איננה כוללת בחינה-עצמית רוחנית. כל הדתות אשר קדמו לתקופתו של ישוע, כמו גם אלה שבאו לאחריו, לרבות הנצרות, הקפידו על בחינה עצמית במודע. אך לא כן דתו של ישוע מנצרת. פילוסופית החיים של ישוע נעדרת התבוננות פנימית דתית. בן הנגר מעולם לא לימד כיצד לבנות את האופי; הוא לימד כיצד להצמיח אופי, והכריז כי מלכות השמים כמוה כגרגר חרדל. אך ישוע לא אמר דבר כנגד בחינה וניתוח עצמיים כאמצעי למניעת אגואיזם יהיר.

הזכות להיכנס בשערי המלכות מותנית באמונה, באמונה אישית. המחיר להמשך ההרקה המדורגת במלכות הינה פנינת יקרת-ערך, שעל-מנת לרכוש את הבעלות עליה ימכור האדם את כל מה שיש לו.

תורתו של ישוע הינה דת עבור כולם, ולא רק עבור החלשים והעבדים. דתו מעולם לא התגבשה (בימיו) לכדי אמונות וחוקים תיאולוגיים; והוא לא הותיר אחריו ולו שורה כתובה אחת. חייו ותורתו ניתנו ליקום כירושה מעוררת השראה, אידיאליסטית, כזו המתאימה להנחות רוחנית וללמד מוסרית את בני כל התקופות בכל העולמות. ואפילו היום, נפרדת תורתו של ישוע מכל הדתות, אף שהיא הינה התקווה החיה של כל אחת ואחת מהן.

ישוע לא לימד את שליחיו כי ראוי לו לאדם לעסוק בחייו הארציים אך ורק בדת; זה היה הרעיון היהודי של עבודת השם. ואולם, הוא התעקש כי הדת תהא עיסוקם היחיד של השנים-עשר. ישוע לא לימד דבר על-מנת להניא את מאמיניו מלפתח תרבות אמיתית; הוא רק הסתייג מבתי הספר הדתיים בירושלים, אשר היו כבולים למסורת. הוא היה ליברל, בעל לב-רחב, מלומד וסובלני. לאדיקות המודעת-לעצמה לא היה כלל מקום בפילוסופית החיים שלו.

המאסטר כלל לא הציע פתרונות לבעיות הלא-דתיות של תקופתו שלו, או של כל תקופה אחרת. ישוע ביקש לפתח את תובנה רוחנית של המציאויות הנצחיות ולהמריץ את היוזמה לחיים מקוריים; הוא העסיק את עצמו אך ורק בבסיס צרכיו הרוחניים התמידיים של המין האנושי. הוא גילה טוב השקול לאל. הוא רומם את האהבה – האמת, היופי והטוב – כאידיאל האלוהי וכמציאות הנצחית.

המאסטר בא ליצור באדם רוח חדשה, רצון חדש – להעניק יכולת חדשה להתוודע לאמת, לחוות חמלה ולבחור בטוב – הרצון להימצא בהרמוניה עם רצון האל, אשר אליו נלווה הדחף הנצחי להפוך למושלם, כמות שהאב שבשמים מושלם הוא.

9. יום ההקדשה

את השבת שלאחר מכן הקדיש ישוע לשליחיו, והם חזרו אל אותן גבעות שבהן הוסמכו; ושם, לאחר מסר עידוד אישי, ארוך ויפהפה, הוא נפנה לטקס הרציני של הקדשת השנים-עשר. לאחר הצהריים של אותה שבת קיבץ ישוע את השליחים סביבו על הגבעה, וכהכנה ליום שבו הוא יאלץ להשאירם לבד בעולם, הפקיד אותם בידי אביו שבשמיים. בפעם הזאת לא היה כל לימוד, אלא רק מפגש והתייחדות.

ישוע סקר רבים מן ההיבטים שבדרשת ההסמכה, אשר ניתנה באותו מקום ממש, ואז קרא את השליחים אליו אחד אחד, וציווה עליהם לצאת אל העולם כנציגיו. בעת שהקדיש אותם, ציווה עליהם המאסטר: "לכו אל כל העולם וקראו את הברואה לכל הברואה. קראו לשבויים דרוו, נחמו את המדוכאים וחבשו לנשברי-לב. חנים קיבלתם, חנים תתנו."

ישוע יעץ להם שלא לקחת כסף ואף לא בגדים להחלפה, ואמר, "כי ראוי הפועל לשכרו." ובסופו של דבר אמר: "הנה אנכי שלח אתכם כשליח כבשים בין זאבים; לכן היו ערומים כנחשים ותמימים

כיונים. ואתם הישמרו בנפשו-תיכם, כי אויבכם ימסרו אתכם לסנהדריות והכיתם בבתי כנסיות. ולפני נגידים ומלכים תובאו בשל אמונתכם בבשרה, למעני לעדות להם. וכי ישפטו אתכם, אל תדאגו איך תדברו ומה תדברו, כי בשעה ההיא רוח אביכם אשר בתוכם הוא המדבר בפיכם. אחדים מכם יומתו, ורבים ישנאו אתכם בשל הבשורה הזו, בטרם תכוננו את המלכות בארץ; אך אל תיראו; אני אהיה עמכם, ורוחי תלך לפניכם בכל העולם כולו. ונוכחות אבי תשכון בכם, עת תלכו, ראשית אל יהודים ולאחר מכן אל הגויים."

וכאשר הם ירדו מן ההר, הם הלכו חזרה אל ביתם, אל בית משפחת זבדיה.

10. הערב שלאחר ההקדשה

באותו ערב, בשיעור שהתקיים בבית עקב הגשמים, שוחח עמם ישוע באריכות רבה; הוא ניסה להסביר לשנים-עשר מה נדרש מהם להיות ולא מה נדרש מהם לעשות. הם הכירו רק דת אשר חייבה אותם לעשות דברים מסוימים בכדי להגיע לרמת צדיקות – לגאולה. אך ישוע שב והסביר, "כי במלכות עליכם להיות צדיקים על-מנת לפעול." הוא אמר שוב ושוב, פעמים רבות, "היו מושלמים כשם שאביכם בשמים מושלם הוא." כל אותה העת הסביר המאסטר לשליחיו המבולבלים כי הגאולה אשר אותה הוא בא להביא לעולם מושגת באמצעות אמונה בלבד, באמונה פשוטה וכנה. אמר ישוע: "יוחנן הטיפ לטבילה של תשובה, לחרטה על צורת החיים הישנה. ואילו אתם עתידים לבשר את טבילת האחוה עם האל. הטיפו לתשובה בקרב אלו אשר נדרשים לשיעורים האלה, אך פתחו את הדלתות לרווחה בפני אלו אשר כבר מבקשים בכנות להיכנס בשערי המלכות, והזמינו אותם להצטרף אל האחוה השמחה של בני האל." ואולם, הייתה זו משימה קשה לשכנע את הדייגים הגליליים הללו שהיות האדם צדיק, מתוך אמונה, קודמת במלכות לעשיית הצדק בחיי היום-יום של בני התמותה אשר בארץ.

מכשלה גדולה נוספת אשר הפריעה לשנים-עשר ללמוד, הייתה נטיתם לקחת עקרונות אידיאליסטיים לעילא, עקרונות רוחניים של אמת דתית, ולעצב אותם מחדש לכדי חוקי התנהגות אישית מוחשיים. ישוע היה מציג בפניהם את יפי הרוח של דרך הנשמה, אך הם התעקשו לתרגם את הנחיתו לכדי צורת התנהגות אישית. פעמים רבות, אפילו כאשר הצליחו לזכור את שאמר המאסטר, הם שכחו כמעט תמיד את אשר לא אמר. ואולם אט-אט הם הפנימו את השיעור, משום שישוע היה כל מה שלימד. מה שלא הצליחו לרכוש באמצעות הדברים אשר אמר, הם רכשו בהדרגה בעצם כך שחיו לצדו.

לשליחים לא היה ברור שהמאסטר חי חיים אשר מעוררים השראה רוחנית בכל אדם, בכל תקופה ובכל עולם ביקום עצום ממדים. על-אף כל מה שאמר להם ישוע מעת לעת, השליחים לא תפשו את הרעיון שעל-אף שביצע את עבודתו בעולם הזה, הוא פעל עבור כל שאר העולמות אשר בבריאתו העצומה. ישוע לא חי את חייו באורנטיה על-מנת לשמש דוגמה אישית של חיי אדם עבור הגברים והנשים של העולם הזה, אלא על-מנת ליצור אידיאל רוחני גבוה ומעורר השראה עבור כל בני התמותה בכל העולמות.

באותו ערב שאל תומאס את ישוע: "מאסטר, אתה אומר שעלינו להיות כילדים קטנים בטרם נוכל להיכנס למלכות האב, ויחד עם זאת הזהרת אותנו לבל יוליכו אותנו שולל נביאי שקר, ולבל נשליך פנינים לפני החזירים. וכעת, אני באמת מבולבל. אינני מצליח להבין את השיעור." ענה ישוע לתומאס: "כמה זמן איאלץ להיאזר בסבלנות אתכם! תמיד אתם מבקשים לפשט את כל מה שאני מלמד אתכם. כאשר ביקשתי מכם להפוך לילדים קטנים, מחיר הכניסה למלכות, לא התייחסתי לקלות שבה ניתן לרמות ילדים, לא לאמון שהם נוטים לרחוש, ולא למהירות שבה הם מאמינים לזרים שמבקשים לרצותם. הדבר שביקשתי שתלמדו מן הדוגמה היה היחסים שבין ילד לבין אביו. אתם הילדים, ואתם מבקשים להיכנס אל מלכותו של אביכם. בין כל ילד רגיל לאביו רוחשת

מסמך 140

חיבה טבעית, שמבטיחה מערכת יחסים מבינה ואוהבת. וזו לעד מונעת את הצורך להתמקח עבור אהבתו של האב ועבור חסדו. הבשורה אשר אתם עתידים לצאת ולבשר נוגעת לגאולה אשר מקורה באמונה המתקיימת במערכת היחסים הנצחית הזו שבין הילד לאביו.

קו האופי האחד בתורתו של ישוע היה העובדה כי *מוסריותה* של הפילוסופיה שלו נבעה ממערכת היחסים האישית שבין היחיד לבין האל – מערכת יחסים זו שבין ילד לאביו. ישוע הדגיש את היחיד, ולא את הגזע או האומה. בעודם סועדים את ארוחת הערב, שוחח ישוע עם מתי והסביר לו כי המוסריות של כל מעשה שהוא נקבעת על-פי המניע של היחיד. מוסריותו של ישוע הייתה תמיד חיובית. כלל הזהב, כפי שהגדיר אותו ישוע מחדש, דרש מגע חברתי פעיל; לכלל הישן יותר ניתן היה לציית בבדידות. ישוע פשט מעל המוסריות את כל החוקים ואת הטקסים, ורומם אותה לרמות מרהיבות של מחשבה רוחנית ושל חיי צדיקות אמיתיים.

ואף-על-פי שלדת החדשה של ישוע נודעו השלכות מעשיות, כל ערך מעשי פוליטי, חברתי או כלכלי, אשר ניתן למצוא בתורתו, נבע בטבעיות מן ההתנסות הפנימית של הנשמה, כפי שהיא מבטאת את פירות הרוח בסעד ספונטאני יומיומי של התנסות דתית אישית ואותנטית.

ולאחר שסיימו ישוע ומתי את שיחתם, שאל שמעון הקנאי, "אבל מאסטר, האם כל בני האדם הינם בני האל?" על כך ענה לו ישוע: "כן שמעון, כל בני האדם הינם בני האל, ואלה הן החדשות הטובות אשר אתם עתידים לבשר." אך השליחים לא הצליחו לתפוש דוקטרינה מעין זו; הייתה זו הכרזה חדשה, מוזרה ומבהילה. ובשל רצונו לגרום להם להבין את האמת הזו, הנחה ישוע את מאמיניו להתייחס אל כל בני האדם כאל אחים.

בתשובה לשאלה ששאל אותו אנדראס, הבהיר המאסטר כי מוסריותה של תורתו הייתה בלתי-נפרדת מדת החיים שלו. הוא לא לימד מוסריות אשר מקורה בטבע האדם, כי אם כזו אשר מקורה ביחסו של האדם לאל.

יוחנן שאל את ישוע, "מאסטר, מהי מלכות שמים?" ענה לו ישוע: "מלכות השמים כוללת שלושה דברים חיוניים: ראשית, הכרה בריבונותו של האל; שנית, אמונה באמת של היות האדם בנו של האל; ושלישית, אמונה ביעילותו של הרצון העילאי של האדם לעשות את רצון האל – להידמות לאל. ואלה החדשות הטובות של הבשורה: באמצעות אמונה יכול כל בן-תמותה לרכוש את כל אלו, אשר הינם הכרחיים לגאולה."

וכעת תם שבוע ההמתנה, והם התכוננו לצאת לירושלים ביום המחרת.